

der blot om at have Ritualet klart i Hovedet og ikke lade sig konfundere. Gaa nu med Gud, kære Ven! Hans Betsignelse følge Dem!"

Da Provst Tønnefen vendte tilbage gennem Dagligstuen, gik Frøken Magnbits omkring her og satte i Orden for Ratten, luffede Kafferet, lagde et Klæde over Papegøjens Bur, gav de sidste Ord-
rer til Bliergene og aabnede Kaffelovnsdøren, alt som en erfaren og betansomt Husmoder. Saa satte hun sig paa sin forrige Plads i en Øgnges-
stol ved Bordet under den røde Lampeflaerm og gav sig atter i Færd med sit Stramagbroderi.

Unvidfærdig havde Provsten stoppet sin Bibe-
inde i Halmørket hos sig selv og begyndte nu
dampende at vandre frem og tilbage gennem begge
Stuerne. Nu og da kastede han i Forbigaaende
et sjaaløst Blik hen paa sin Datter. Det var,
som om der skævede ham et Spørgsmaal paa
Læben, han ikke rigtig vidste, om han turde komme
frem med.

Om den fulde Sandhed skal siges, var det nemlig ikke alene for sin egen eller Embedets Skyld, at Provst Tønnesen havde bragt hin unge Mand-
perion her til Huset. Ogaaa Henlynet til Datteren havde her været medbestemmende; thi nægtes
kunde det jo ikke, at hun ikke længer var helt
ung, og af alle Ubeagribeligheder var for Provst
Tønnesen denne den største, at Nagtsild trods alle
sine Fuldkommenheder endnu ikke — saa vidt han
vidste — havde haft et passende Tilbud. Han
tilskrev dette idelukkende denne Aftrog, hvori de
var forberedt til at leve, og søgte det til sidst som
sin Pligt at give hende Lejlighed til at stifte Be-
kendtskab med en ung Mand af hendes egen Stand
og af passende Stilling.

Endelig tog han Mod til sig og standsede foran Datteren.

„Naa, lille Ragn!“ udbød han helt muntert og sendte en Kiggløst op under Loftet. „Svader du saa du om vor ny Gæst? Tror du ikke, lille Ven, at han kan blive ganske flink at have her i Huset. Han er aabenbart en beskedet, uanfægtet ung Mand.“

Frøken Ragnhild havde holdt op at sy og anbragt sig i sin Yndlingsstilling med Albuen støttet mod Stolens Armlæn, Pegefingeren under kinden, seende tænksomt ud imod et Hjørne af Stuen, et Billede paa Forskandighed og Ynde.

„Jeg synes,“ bedbølle Provinsen uisfætt, da hun
 iffe ftrafs fvaarede, „jeg synes, han gør et ganfte
 godt Indtryk, iffe fandt? Man maa jo iffe glemme,
 at Forholdene her er ham ny og fremmede . . .
 Jeg mener . . . man maa bære over med ham i
 Begyndelsen, indtil han bliver lidt mere fortrolig
 med fin Plads.“

„Seg synes,” sagde hun endelig langsomt, uden at forandre Stilling og med et lidt syngende Tonefald, omtrent som et lille Drakkel, „det er vel ikke godt at bedømme et Menneske efter et saa kort Bekendtskab.“

„Nej . . . Gud, mit Lam! Jeg mener blot,
at det første Indtryk . . .“

„Desuden er han jo saa tilbageholdende. Jeg tror næppe, jeg har hørt ham sige tyve sammenhængende Ord.“

„Ja, han synes at være noget indesluttet. En
tabt Melankoliker maaske. Hem ved, maaske bærer
han paa en eller anden Sorg, paa en eller anden
smertelig Grindring, som lidt venlig Omgang kan
lindre for ham. Jeg tror nok, han har levet i
noget ulykkelige Familieforhold, et lidt forstyrret

Hjem . . . Moderen var, saa vidt jeg ved, en Smule
exalteret . . . af meget anset og fornem Slægt,
men visnok ligefrem med en Skrue løs af en eller
anden Slags."

„Hvad der maasse er gaaet i Arv til Søn-
nen?“

„Rej, kære! Han har en fælles
Attestats!“ udbød Provsten med en Beundring,
der lod formode, at Ordet Land dakte „smertelige
Erindringer“ hos ham selv. — „Hans Fader er,
som du ved, den bekendte Oberst Hanskeb, der gjorde
sig berømt under Krigen . . . i det hele en meget
omstet og aristokratisk Familie.“

Da ruineret, ikke sandt?"

ifke fige, Nagn! Dr. Obersten har, saa vidt jeg har hørt, nok levet paa en lidt for God og maalest handlet lidt henynselsøst med den ifke ubetydelige Formue, han nok fik med Konen . . . men om en virkelig Ruin kan der slet ifke være Tale . . . paa ingen Maade Tale!"

„Maa, det er jo egentlig heller ikke noget, jeg vedkommer os. Og hvad Kapellan Hansfeldt selv angaar, saa maa han jo ogsaa have Lov til at være, som han selv lyfter. Det afgørende med Hensyn til ham, er jo dog alene — ikke sandt — om han kan gøre sig selv i sit Raad, og før vi har haft Lejlighed til at behandle dette, kan vi jo egentlig slet ikke tale om ham.“

„Juldsommen rigtig, min Skat! Det er netop aldeles mine Tanker! Jeg er virkelig glad ved, at vi i det Punkt mener det samme. Du er en rigtig sfin og forstandig lille Pige, er du.“

Frøken Nagnild modtog Faderens Gylde uden Besættelse, som en Tribut, hun vidste tilkom hende, og som hun efter var vant til daglig at indfæse. Da han lidt hun højede sig ned over hende og næsten ængstelig kysede hende paa Panden til Gødnat, slog hun til Gengæld barnligt begg sine Arme om hans Hals og klyngede sig ind til hans Kind.

„Godnat, mit Barn, min lille Ragn . . . mit søde lille Engel,” sagde han, ganske rørt over hendes Gudhed, tog til sidst hendes Haand og kyskede den med øm Tilbedelse.

Da Frøken Ragnhild var bleven ene, lænede hun sig tilbage i Gynge stolen, lagde Armenne sammen og lavede et Bælte af dem, og sad og tænkte paa de mange Leide over Brylløbet og blev længe siddende saaledes ubevægelig og henfaldt i drømmende Overvejelser.

Om den fulde Sandhed skal siges, havde ogsaa hun i sine hemmelige Tanker sat Kapellanens Ankomst i Forbindelse med sin egen Fremtid. Det ogsaa hun sølte i sit Hjerte, at den Tid begyndte at nærme sig, da det gjaldt om at stride til Hæder og Løbe. Det kunde vel ikke siges, at hun sølte sig skuffet af Livet. Dertil var hun endnu alt for forhaabningsfuld og troede alt for meget paa sin egen Tiltrækningskraft. Alligevel — noget havde det uagtselig forundret hende, at Livet hidtil ikke havde formet sig anderledes for hende. Hun vidste jo dog, at i Præstegaardenes unge Døtre havde den danske Kvinde sat sine fuldeste Blomster, hun var den smukkeste og mest elskede, den som var omgivet af alle Digtere, Genstand for alle Englands smukke Længsler. Specielt om sig selv havde hun alt for ofte hørt om sin Uimodstaaelighed, om den færdige siden sin Konfirmation havde hun derfor gaaet om i en stille, sød Forventning, beredt paa at modtage den Hyldest, der tilkom hende.

Da hun endnu var ganske ung, gif hun Sommertiden halve Dage nede i Haven med Harene, og ret haengende i to lange Fletninger ned ad Ryggen med lyse Galshandsker paa Hænderne og en Rude i Bystiet, mens hun snart satte sig hen at drømme i Etggen under et Træ, snart steg op paa Dig-

ud med Vejen og med Armen flyggende over Vjet
 sitrede ud over det solskimmerne Landstaf, som om
 him hver Dag for Alvor ventede, at to forefjendte
 Studenter pludselig stude bukke op i Horisonten.
 Hun foreskillede sig levende, hvorledes de begge laa
 ud, og hvorledes vilde gaa til; hvorledes de,
 stuvende og solbrændte, vilde figge ind ad Hæve-
 laagen, og hvorledes Faderen da i det samme vilde
 komme ud fra Verandaen og hyde dem ind; hvor-
 ledes de vilde blive røde og forlegne, naar han
 præsenterede dem for hende, og hvorledes de vilde
 blive der om Aftenen og synge bellmannste Sange
 ved Klaveret og Fædrelandsfange ud i Maane-
 skinnet i Havens Gange; hvorledes til sidst den
 ene — iffe den lystige, men den stille, med det
 alvorlige Blik — ved Affekten vilde trykke hendes
 Haand og flamme nogle forvirrede Ord om iffe
 at glemme ham og senere sende hende gløvede
 Digte og endelig efter Lars Forløb vende tilbage
 som Kandidat med bedste Karakter og anmode Fa-
 deren om hendes Haand.

Men der kom aldrig Turister til denne Afkrog af Landet, og Sommer efter Sommer gik, uden at Høventbret viste sig.

Senere da hun blev mødnere, var det andre Skikkelser, der fyldte hendes Fantasi. Hendes Drømme bestreftte sig med sporeklirrende Billeder. Skikkelser i straalende Uniformer og med drejede Snubbarter, vilde Løver, som hun tæmmede med sit fromme Blik. En Sommer havde nemlig Afslægt af Heren holdt Øvelser her i Eggen, ved denne Lejlighed havde Præstegaarden haft Andfartering en Oberst og dennes Adjutant, holdt sidste have været en høj, smuk og fornem Skikkelse en fuldbendt Hofkavalier med lange, smalle Fødder en Monocle i Øjet. Det havde været en Hørykkelsens Tid for Ragnhild og hele Præstegaardens Mens Faberen om Aftenen underholdt Obersten inde ved Tobaksbordet, opholdt Ragnhild sig Adjutanten ude paa Verandaen og forbrød sig med at søge Stjernebilleder og tale om Himlens flodernes Gang, mens Køsterne duffte, og Magalenen slog rundt omkring dem. Til hendes Forundring rejste han imidlertid uden at erfare det, og heller ikke siden hørte hun det mere fra ham.

Da Frøken Tønnesen blev 25 Aar, f
hun pludselig en levende Interesse for Enten
en Proprietær, der boede ikke langt fra Vejle
som hun til sin Skam opdagede hidtil ikke al
stænket videre Opmærksomhed. I Løbet af
var der næsten et dagligt Kystind fra Præ
den til Proprietærfamilien eller omvendt,
den sidste var meget velhavende, gif det o
ligt nok til der. Men efter at Entens ene
havde forlovet sig med Datteren af en Frø
der i Nørrebyen, indjaa Frøken Ragnhild,
alligevel ikke var passende Selskab for hen
at navnlig Spinnen var en Stud, der ganste
lede Sans for aandelig Overlegenhed, hvor
foragtelig vendte dem Ryggen.

Saaledes var hun da nu paa enhver
 beredt paa Modtagelsen af sin Faders
 og ret naturligt havde hun paa det fide-
 bestandig mere utaalmodig efter at erfare
 Menneske han var.

Hun maatte nu indrømme, at det først
tryk ingenlunde havde været ugunstigt.
ingen Skønhed, men hans Indesluttethed
interessant, og han havde noget fint og
over sig, der tydeligt nok røbede han
Dattersøn af en Gehejmraad.